

[Industriministeren]

ges ca. ét opkald om dagen, og omkring halvdel af alle opkald, nemlig den del, som handelsflåden tegner sig for, omstilles af Lyngby Radio til Rigshospitalet, mens den resterende del, den del, som primært kommer fra fiskerflåden, af Blåvand Radio omstilles til centralsygehuse i Frederikshavn, Esbjerg og Rønne. Esbjerg tegner sig sædvanligvis for væsentlig færre opkald end Frederikshavn.

Når opkaldene modtages på et af de nævnte sygehuse, stilles samtalen direkte ind til en læge, som er specialist netop i behandlingen af den pågældende sygdom eller skade, det være sig en kirurg, en læge i intern medicin, en øjenlæge el.lign.

Hvis det er tanken med etableringen af instituttet, at samtlige henvendelser skal besvares herfra, vil det kræve bemanning døgnet rundt, og det svarer til ca. 7 stillinger på lægeniveau. Og da den arbejdsmedicinske uddannelse ikke sikrer, at den pågældende vagthavende kan svare på alle de lægelige specialspørgsmål, vil vagthavende alligevel oftest skulle henvise til en specialist. Dermed har man kun opnået at få etableret en meget bekostelig nyordning uden kvalitet; tværtimod må det forventes, at der vil gå længere tid, fra opkaldet foretages, til behandlingen på skibet kan påbegyndes efter kvalificeret lægelig vejledning.

I 1990 har jeg ved flere lejligheder over for borgmestrene i Ribe Amtskommune og Esbjerg orienteret om regeringens politik med at søge sammenlægning og dermed effektivisering og højere kvalificering af forskningsinstitutterne og gjort opmærksom på, at Industriministeriet ikke så sig i stand til at finde de ønskede midler til at støtte et institut af den pågældende art i Esbjerg.

Uanset at alle mener, at netop deres område burde have flere midler, tilsiger den statsfinansielle situation ikke yderligere statsudgifter på området, som efter regeringens opfattelse allerede er dækket – og dækket bedre. Der er vist bred enighed her i Tinget om, at en opprioritering af ét område skal finansieres ved nedprioritering af et andet. Det må derfor være rimeligt at forlange, at forslagsstillerne, såfremt man vil gennemføre forslaget, også peger på finansieringen af forslaget, herunder hvilke institutter under Industriministeriet der skal betale med de pågældende beløb. Det svarer, kan jeg sige, i Søfartsstyrelsen til ca. 6 stillinger, der skal ned-

lægges for at kunne frigøre de pågældende midler. Jeg mener ikke, at Søfartsstyrelsens indsats på arbejdsmiljøområdet skal nedprioriteres til fordel for et nyt institut.

Jeg vil gerne opfordre alle parter til at gå ind i et meget grundigt udvalgsarbejde om dette for at sikre, at det faglige grundlag for en beslutning også er i orden, forinden en sådan tages i Folketinget.

Under henvisning til det fremførte skal jeg henstille til Tinget, at forslaget afvises.

Kai Dige Bach (KF):

Da jeg for nogle år siden kom her ind i Folketinget, var det med den faste overbevisning, at jeg ville medvirke til, at den offentlige sektor i hvert fald ikke skulle blive større.

Dette forslag om at oprette et nyt offentligt institut er et ubehageligt eksempel på, hvordan et knebent flertal uden om regeringen med mere eller mindre gode begrundelser og uden at anvise, hvor pengene skal tages fra, vil oprette en splinterny offentlig virksomhed.

Søfartsorganisationerne arbejder i øjeblikket på en undersøgelse af arbejdsmiljø og bedrifts-sundhedstjeneste, Metal har f.eks. udtrykt tanker om et branchesikkerhedsråd, og det er min indstilling, at det altid er bedst, når de berørte parter selv kan finde ud af tingene.

Radio medical-tjenesten udføres i dag af Rigshospitalet i samarbejde med de tre centralsygehuse til erhvervets udelte tilfredshed. Det fremgår ikke tydeligt af lovforslagets bemærkninger. Der arbejdes i dag med søfartens sikkerhed både i Arbejdsmiljøinstituttet og i Søfartsstyrelsens Arbejdsmiljøkontor, hvor man i øvrigt både har ansat en overlæge fra Sundhedsstyrelsen og en speciallæge i arbejdsmedicin.

Det er muligt, at man kunne have forsket mere på dette område, men jeg vil tillade mig at tro, at man kan få mere ud af at benytte det bestående arbejdsmiljøinstitut med de erfaringer, man har indhøstet dér fra alle andre områder, og det forekommer mig, at det under alle omstændigheder må være bedre at starte dér end at starte forfra med en helt ny virksomhed.

Jeg savner mange oplysninger, som jeg ikke har været i stand til at få på den meget korte tid, vi har haft fra fremsættelsen, så jeg mener, at forslaget trænger til en grundig udvalgsbehandling, hvor jeg vil stille disse spørgsmål for